

foregår i Irak, hvor stadig flere kvinder bliver tvunget til at gå med slør. Vi synes, det er en meget, meget uheldig udvikling.

Og vi synes, det er et dramatisk problem for muligheden for at opbygge et demokratisk system, at gamle religiøse fundamentalistiske ideer har vundet frem og nu f.eks. påtvinger kvinderne, uanset at man har en flot grundlov, der siger en masse pæne ting, at gå med slør.

Det er der nogen der har udtalt sig imod. Der har været underskriftsindsamlingskampagner, som bl.a. Enhedslisten har bidraget til. Jeg ved ikke med Dansk Folkeparti, men Dansk Folkeparti får jo senere lejlighed til at fortælle, hvad man fra Dansk Folkepartis side konkret har gjort for at støtte demokratiseringen i Irak.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Troels Lund Poulsen (V):

Folketinget havde i november måned mulighed for på det tidspunkt i form af en forespørgselsdebat at diskutere Irak, og så sent som i sidste uge fandt Folketingets Irakhøring sted, hvor en række eksperter hver på deres måde fortalte om deres syn på Irak før og efter Saddam Husseins fald.

Som jeg også nævnte i forbindelse med den tidligere debat og de mange tidligere debatter, vi har haft, og bl.a. under den sidste debat i november var der efter Venstres opfattelse en klar bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd i resolution 678 og senere resolutioner til at anvende magt for at gennemtvunge Sikkerhedsrådets krav og betingelser over for Irak.

Det var der bred enighed om i Folketinget tilbage i 1998. Denne bemyndigelse stod stadig ved magt, da den væbnede aktion fandt sted i 2003. Resolution 1441 udgjorde alene en styrkelse og præcisering af grundlaget for anvendelse af militære forholdsregler mod Irak, der allerede forelå i tidligere resolutioner.

Med resolution 1441 forelå der et betydeligt og klart og et meget opdateret juridisk grundlag for en iværksættelse af militære forholdsregler over for Irak – mere tydeligt, end tilfældet var, da den daværende regering i 1998 fremsatte beslutningsforslag nr. B 114. Men lad mig bare for en god ordens skyld gennemgå argumenterne.

For det første: Irak fik med resolution 1441 en sidste chance for at opfylde Sikkerhedsrådets

krav, men Irak overholdt ifølge våbeninspektørerne ikke kravene i resolutionen om omgående og betingelsesløst aktivt samarbejde. Dermed forpassede Irak sin sidste chance. Den sidste udvej for Irak til at efterleve FN's krav og betingelser var netop, at man skulle efterleve 1441, ellers var alternativet anvendelse af militær magt.

Kl. 15.05

For det andet: Allerede forud for vedtagelse af 1441 lå der en klar bemyndigelse fra FN's Sikkerhedsråd til at anvende magt over for Irak. Sikkerhedsrådet gav nemlig med resolution 678 og 687 bemyndigelse til at anvende alle nødvendige midler, herunder militære magtmidler, over for Irak med henblik på at genoprette international fred og sikkerhed i området.

Disse bemyndigelser stod uforandret ved magt. Sikkerhedsrådet tilbagekaldte eller ophævede aldrig bemyndigelsen, tværtimod både opdaterede og bekræftede et enigt Sikkerhedsråd resolution 1441's bemyndigelse.

Lad mig også for god ordens skyld nævne Venstres holdning til B 118, som jo var det beslutningsgrundlag, der blev lagt åbent frem her i Folketingssalen, og hvor man gennem 13 punkter meget klart redegør for, hvorfor Danmark synes, det er en bydende nødvendighed at være med til den militære afvæbning af Saddam Hussein. Det fremgår meget klart og meget åbent af det beslutningsforslag.

Lad mig så også sige, at det selvfølgelig er en ærlig sag i en politisk debat at have forskellige holdninger og selvfølgelig også til, hvilken konklusion man skal komme frem til. Men nogle gange er det, synes jeg, meget fundamentalt at stille sig selv spørgsmålet: Hvad er alternativet? Og jeg må sige, at der ikke var noget alternativ. Jeg mener, vi havde nået grænsen for, hvor meget man kunne tillade, at Saddam Hussein blev ved med at overtræde internationale regler.

Lad mig også til sidst så blot konstatere, at jeg havde glæden og muligheden for i sidste uge at kunne høre den irakiske udenrigsminister. Det var selvfølgelig ærgerligt, at der var en lang række partier, der var optaget af andre vigtige gøremål end at kunne høre den irakiske udenrigsminister. Desværre var det mange af de partier, som ellers klart repræsenterer eller siger, de repræsenterer det irakiske folk, men de havde desværre ikke mulighed for at høre den irakiske udenrigsminister, og det må jeg blot beklage.

For jeg synes, det var meget interessant at høre den irakiske udenrigsminister. Det var meget interessant at høre, hvad den irakiske uden-